

je akademija prijazno povabila na sodelovanje, kakor sem že lani omenil. Urednik je tudi že dobil nekaj doneskov iz raznih slovenskih krajev: vendar zopet opozarjam slovenske rodoljube in pisatelje, kateri živé med narodom in narod poznajo, da naj se pridružijo v tej stvari bratom Hrvatom, ker jim ponuja „Zbornik“ najlepšo priliko. Če bomo dolgo čakali, bo morda prekasno, ker narodno življenje povsod gine.

V „Zborniku“ je nadalje točen opis narodnega življenja in običajev iz vasi Otoka, v vinkovački okolici v Slavoniji, kateri je mojsterski opisal Jožef Lovretič, beneficijat v Djakovu. Ta spis, dasi je obširen (str. 91—459), še ni dovršen, in njegovo nadaljevanje pride v prihodnjem zvezku. Prostor mi ne dopušča, da bi se natanko bavil s tem Lovretičevim delom, s katerim si je on postavil trajen spominik: omenjam le, da je to natančna in podrobna slika narodnega življenja, kakor nam jo je mogel podati pisatelj, kateri je sam vzrastel med narodom

in se z veliko ljubeznijo in veseljem tudi v kasnejših letih bavil s tem predmetom. Lovretičev opis se zeló mikavno čita, ker je pisatelj rabil narodno govorico; pojasnjuje ga 56 lepih slik, katere so napravljene po fotografijah dr. A. Radića, kateri je bil sam prav zaradi te stvari več časa v onem kraju in se tudi sam prepričal o vsem, kar je Lovretič opisal.

Za tem opisom je „Vjestnik“, v katerem urednik prav kritično pretresuje razne književne novosti in tuje časopise, kateri se bavijo z narodopisjem. Tako bo v „Zborniku“ za vsakega prijatelja narodopisja obilo gradiva in zanimivosti. Zato ga toplo priporočamo, ker je jako kritičen in služi lahko v čast hrvaški knjigi. Odslej bo izhajal „Zbornik“ dvakrat na leto (v prosincu in malem srpanu), vsakokrat najmanj na desetih polah. Naročnina, katera je za celo leto le 2 gld., naj se pošilja: „Upravi jugoslavenske akademije“ v Zagrebu, kjer se dobiva tudi gori omenjena „Osnova“. *J. Barle.*

Glasba.

Glasbena Matica. 1872—1897. Zbori za štiri moške glasove. Uredil Josip Čerin, koncertni vodja. Izdala in založila „Glasbena Matica“ v Ljubljani. 1897. Cena 2 gld. 50 kr. — Petindvajset let deluje že „Glasbena Matica“ v Ljubljani. S poukom, z izdajanjem skladb in vzornim proizvajanjem glasbenih umotvorov je zelo razširila ljubezen do umetnosti in oblačila okus slovenskemu občinstvu. Njej se imamo v prvi vrsti zahvaliti, da imamo že toliko umetniško dovršenih zborovih skladb, ki se pridno pevajo ne le v mestih, ampak tudi že v manjših krajih. Sicer niso vse tu zbrane pesmi izšle po prizadevanju „Glasbene Matice“, vendar se lahko ponaša tudi z njimi ob svoji petindvajsetletnici, da nam predočuje naš dosedanji napredek v vokalni glasbi. Zato je gospod urednik pridejal pesmarici nekaj življenjepisnih črtic o skladateljih, katere niso niti sistematične niti popolne, a hranijo marsikatero dobro zrno. Trinajst pesmij ima ta pesmarica skupnih s pesmarico „družbe sv. Mohorja“. Ker je ta že tako razširjena, kakor „Glasbena Matica“ nikoli ne more biti, bi se bile lahko izpustile ali pa v drugi obliki priobčile. Prav je bilo n. pr., da je „Gl. Mat.“ natisnila pesem: „Kje dom je moj“ za moški zbor, ker je v oni pesmarici prirejena za mešani zbor. Isto je s pesmijo „Po jezeru“. Tako se lahko izpolnjujeta obe zbirki. Ne morem pa odobravati, če se ista pesem v novih izdajah objavlja samo z izpremenjeno harmonizacijo, ker se s tem pevci le motijo. „Lepa naša do-

movina“ je v obeh pesmaricah prirejena za moški zbor, a harmonizacija v Aljaževi pesmarici se mi zdi srečnejša od Čerinove. Narodne pesmi ne smejo dobiti preveč tujega nakita, da ne izgubé svojega prvotnega značaja, kakor se je zgodilo pesmi „Bom šel na planince“ (128); boljši sta „Pod oknom“ (133) in „Slovo“ (152). Natisek in oblika sta zeló lična. — Koristno bi bilo, ako bi se naši izdajatelji dogovorili, predno izdajo take zbirke, in se ozirali drug na drugega. Sedaj imamo poleg teh dveh pesmaric še „Kolo“, izdano v Zagrebu, katero ima tudi podobno, deloma isto vsebino. Po naših mislih naj bi bila „Glasbena Matica“ prevzela le izdajo onih pesmij, katere bodisi zaradi besedila, bodisi zaradi težkoče niso toliko primerne Mohorjanom. Tako bi se bila tvarina koristno razdelila. Sedaj pa — kar je, to je. Pesmarica „Glasbene Matice“ je dobra zlasti zato, ker nam podaje najboljše skladbe posameznih umetnikov skupno, tako da vidimo v njej izraženo njihovo individualnost: pesmarica družbe sv. Mohorja pa bodi poljudna knjiga tudi v svojem nadaljevanju. Tako se med seboj izpopolnjujeta! — Na opombe, da se skladbe ne smejo prepisovati, se v vsakdanji rabi pač že doslej pevovodje niso ozirali in se tudi ne bodo. Želimo „Glasbeni Matici“ velikega gmotnega uspeha pri tej pesmarici, zraven pa želimo, da se priznana dobre skladbe še vedno razširjajo — čeprav s prepisi. *E. Lampe.*